

Blanquera, un murri del futbol

Joan Blanquera, a la banqueta en un partit amistós CRDI / A. GIRONA.

Joan Blanquera i Bellvehí va ser empresari tèxtil amb fàbrica i botiga pròpia a Santa Coloma de Farners, el seu poble, però la seva popularitat li venia per les seves dots com a futbolista i també per una trajectòria com a entrenador a diversos equips de les comarques gironines. Va morir fa deu dies, als 86 anys, i el diari en va fer una molt bona necrològica i el seu amic, Ramon Rovira, en va destacar aspectes humans que el feien una persona especial.

No el recordo com a jugador, però li havia sentit a dir moltes vegades que una lesió quan jugava amb el Condal li havia impedit arribar més amunt. Va despuntar molt jove a Santa Coloma i el va fitxar el Girona, on va debutar molt jove amb el primer equip, amb

què va aconseguir pujar i jugar a segona divisió. Era un davanter centre que la tocava, goleador i que no tenia por dels centrals de l'època. Va destacar molt aviat i el Barcelona el va fitxar. Al Condal, llavors equip filial del Barça, s'hi va estar cinc temporades i va jugar a primera divisió. Va fer vuit amistosos amb el primer equip i es va fer molt amic de Kubala i Evaristo. La lesió al camp de l'Indautxu li va impedir consolidar-se. Va jugar amb la selecció catalana un partit contra la selecció de Rio de Janeiro. Després va fer un periple per equips de segona com el Còrdova, el Cartagena, el Llevant i el Múrcia, on va conèixer la seva dona. Va tornar finalment al Girona, on va fer un parell de bones temporades. El seu germà Pepe també va jugar amb el Girona i el Figueres.

Jo el recordo sobretot com a entrenador. Se les sabia totes. Va entrenar l'Olot i el Lloret, però jo el vaig conèixer a la banqueta del Farners fent tàndem amb en Joan Ramilans, el president, i pujant el Farners a regional preferent,

En Joan Blanquera era un murri. Sabia quan tocava protestar i ho feia amb vehemència. Els àrbitres diria que el temien, però quan protestava era per ajudar l'equip. Era especialista a llençar o fer llençar des de la banqueta pilotes per evitar contraatacs dels rivals. Enervava les aficions rivals. Una vegada, a Salt, la cosa es va complicar. Al final del partit l'afició es va quedar esperant-lo mentre ell era al vestidor. Una parella de la Guàrdia Civil no sabia ben bé com fer-s'ho. En Joan tenia pressa per marxar i els va donar la idea: "Facin veure que em detenen." Se'l van emportar amb un guàrdia a cada costat i van obrir un passadís. A la sortida, va agafar el cotxe i se'n va anar a casa tan tranquil.

Va pujar el Farners a preferent i va aconseguir mantenir-l'hi. Aquell any el Girona havia baixat i es van trobar a la quarta jornada i el Farners va guanyar 0-1 a Montilivi. Els gironins només van guanyar un partit dels quatre primers, però van acabar pujant a quatre jornades del final i van ser campions. El Farners, que a casa també va empatar 2-2 amb el Girona, es va salvar tranquil·lament. Després vindrien els enfrontaments amb el Vilobí, que va passar de tercera regional a tercera divisió, i perquè no va voler jugar a segona B. Eren enfrontaments èpics. Un altre futbol, el de entrenadors i presidents murrís que se les sabien totes, que escalfaven els partits i que feien vibrar les aficions en aquells partits històrics. Descansi en pau, Joan Blanquera.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 30-11-2023, Pàgina 10

